

fætninger i det Væsentlige ere fælles for alle de forenede Staters Love, hvis Hovedsærkjende er, at der sikres gift Kvinde Særeie saavel af fast som rørligt Gods, og at Hustruens Særeie ei kan tages til Dækning af Mandens Gjæld.

Hernæst skal nævnes Kvindens, og særlig gift Kvindes Stilling efter dansk Lovgivning, hvis Grundlag i denne Henseende endnu er Chr. V's danske Lov, hvad Formueret angaar, nemlig: Lov af 13de April 1851 om borgerligt Ægtefællerskab, § 9. Lov 29de December 1857 om Kvindens Myndighed. s. D. om en Forandring i Arveforordningen af 21de Mai 1845. s. D. Næringsloven, navnlig dens § 7, og Lov af 7de Mai 1880 om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed.

Naar man, under Sagttagelse af de foran fremførte Kjendsgjerninger, sammenligner den danske gifte Kvindes formueretlige Stilling efter Loven med tilsvarende Stillinger efter andre civiliserede Staters Love, vil det deraf fremlyse, at hendes Stilling i saa Henseende er ringere end hendes Søstres i de fleste andre Lande. Derfor kan det ei heller vælte Forundring eller forbauselse, at den for denne Sag efterhaanden fremtraadte Deltagelse ved Drøftelse paa Møder og i Tidsskrifter og Dagblade befinder sig i jevn og stadig Fremvæxt. Thi saalænge, kort sagt, Grundsætningen er fremherskende om (eller maasse rettere sagt den af Banens Magt opretholdte Tilstand), at Kjønnsforskjellen skal være en uoverstigelig Skillemur imod at gjøre sine Anlæg og Egvner gjældende efter Landets Love i Retning af Udvikling, Virksomhed og Erhverv i Livets forskjellige Retninger, istedetfor at dette efter Sandhedens og Naturrettens Bydende bør ske i Kraft af Individernes Anlæg og Egvner, saa længe er det jo aabenbart, at der udøves et Tyrani mod den ene

Halvdel af Mennekeslægten. Men her maa dog gjøres nogen Forskjel mellem gift Kvinde og ugift Kvinde (ligesom dette ogsaa mellem gift Mand og ugift Mand). Thi Ægtefællerskab ikke alene forener, men ogsaa forpligter gjensidig.

Naar et Flertal i Udvalget ikke i det nedenfor stillede Vædringsforslag har kunnet strække sig videre, end det har gjort, hvad der vistnok fra et vist Synspunkt kan karakteriseres som et Lavmaal af Udvidelse paa det givne Omraade, da er Grunden hertil væsentlig praktiske Hensyn. Navnlig er Sagen hidtil endnu ikke saa indgaaende og almindelig drøftet paa egentlige Folkemøder, som det kunde være ønskeligt; thi det maa dog vistnok erkjendes, at Trangen til meget gennemgribende Reform i Retning af Ægtehustruens formueretlige Stilling, s. Ex. Særeie for begge Ægtefæller, som Regel, endnu ikke har givet sig tilkjende i nogen høit lydelig Grad i det danske Folk. Hertil kommer, at den paagjældende Lov for det med os Danske nærmest beslægtede Folk, Nordmændene, endnu er for ung og uprøvet til at afgive nogen sikker og paalidelig Erfarings Maalestof.

Flertallet skal derfor med dette Syn paa Forhold og Tidsumstændigheder tillade sig i Stedet for det oprindelige Lovforslag at stille Forslag om en anden Affattelse, der særligt omfatter Ægtepagter, og hvorved Fælleseie fremdeles vedbliver at være Reglen og Særeie Undtagelsen.

Forslagsstilleren (Bajer) ønsker bemærket, at han principalt fastholder det oprindelige Lovforslags Grundtanke:

1) i § 12: De vordende Ægtefællers fri Valg af det indbyrdes Formueforholds Ordning, inden Ægtefællerskabet stiftes, og

2) i §§ 2—7 og § 9: „Særmaade over Særeie“, som Udgangspunkt for Afvigelser ved Ægtepagt (jfr. en Artikel i Tidsskriftet „Kvinden og Samfundet“ 1889, S. 16—18), men saaledes anser det formaalstjenligt, af Hensyn til Sagens videre Fremme, at slutte sig til det øvrige Flertal, og derfor